

[Eva Gredal.]

havns og Frederiksberg kommuners indstilling til disse lovforslag er.

Erlendsson (FP):

Som ofte påpeget af mit parti er det tvungende nødvendigt at nedsætte de offentlige udgifter, hvis det danske samfund skal fungere videre under den frihed, som opretholdelsen af et privatkapitalistisk system muliggør. Betingelsen herfor er, at borgerne får lov til at disponere over en rimelig del af de indtægter, som er udsprunget af deres eget initiativ og egen arbejdsindsats.

Fremskridtspartiet må derfor med tilfredshed hilse disse lovforslag som et skridt på vejen til økonomisk bevidstgørelse af offentlige myndigheder.

På det område, vi her behandler, blev et første skridt taget ved udsendelsen af boligministeriets cirkulære af 21. marts 1973, hvor der i forbindelse med en decentralisering af godkendelsesproceduren for plejehjem og dagcentre blev slækket på de bygningsmæssige krav til disse institutioner. Der er ingen tvivl om, at de ministerielle regler, der hidtil har været gældende med hensyn til arealforbrug, for rumstørrelse, kvalitets- og kvantitetskrav, har været overdrevne i deres perfektionistiske målsætning, og at det i høj grad har været medvirkende til at nedbryde lokale myndigheders og bygherrers økonomiske sans og virket demoraliserende med hensyn til den almindelige holdning over for forbruget af offentlige midler.

Under det nævnte cirkulæres punkt 7 er nu kun det ene krav tilbage, at nettoarealet for et enkelt værelse skal være mindst 15 m². Bortset herfra overlades det til kommunalbestyrelserne at fastsætte, hvorledes plejehjem skal indrettes. Der stilles ikke særlige krav til indretning af dagcentre, men det er klart, at den uhyggelige flothed, der mange steder afspejler sig i de senere års byggerier, bliver vanskelig atter at komme bort fra, nu da samfundøkonomien kræver offentlige besparelser. Jeg bruger bevidst udtrykket „uhyggelige flothed“, fordi der med flotheden ofte er skabt en kølig og fremmedgørende uhygge for de mennesker, der skal opholde sig i institutionerne, hvor de havde været bedre tjent med og følt sig bedre tilpas med mere kendte og hjemlige dimensioner. Det er derfor også betænkeligt,

at det i cirkulæret i øvrigt oplyses, at socialministeriet og boligministeriet agter at udarbejde en vejledning om, hvorledes plejehjem og dagcentre kan indrettes. Hermed holdes døren åben for personalets og politiske pressionsgruppers overdrevne krav, og sund økonomisk sans, der på lokalt plan i mange tilfælde sikkert kunne anvise gode og brugbare og billigere løsninger, vil have meget svært ved at slå igennem.

De samme betragtninger må gælde vedrørende § 65, stk. 1, i socialministeriets cirkulære af 27. marts 1973 om børne- og ungdomsforsorg.

Men her er altså nu 2 lovforslag, som går ud på at tilskynde, ikke til at lave ringe og dårlige løsninger inden for disse områder — det kan man ikke tale om, når man ser, hvor store beløb der vil kunne gives i refusion for disse udgifter — men det drejer sig kun om et let tryk med foden på bremsepedalen. Hvis man i højere grad ville overlade til det private initiativ at skaffe løsninger på disse problemer, er jeg ikke i tvivl om, at der ville kunne tages langt større spring i den rigtige retning. I den forbindelse må jeg undre mig over, at det i boligministeriets cirkulære af 21. marts 1973 stilles som et krav, at private plejehjem, der ændres eller moderniseres, skal overgå til at være en selvejende institution. Jeg finder dette krav ganske urimeligt.

Jeg er enig med regeringen i, at lægetilsyn i daginstitutioner er en overflødig form for dobbeltadministration. Personalet kan gennem børnenes forældre henvise til den praktiserende læge, hvis børnenes udseende eller opførsel giver anledning hertil. I øvrigt kan der i optagelsesbetingelserne for børn i institutioner indføres sådanne regler, som udmærket kan opfyldes gennem det almindelige sundhedsvæsen. Konsekvensen af lægetilsynets bortfald ved daginstitutioner må i øvrigt blive, at også skolelægeordningen afskaffes. Det taler mange grunde for, som jeg ikke her skal komme nærmere ind på.

Hvad børnetandplejen angår, er denne nu taget op til drøftelse i socialudvalget, som fru Eva Gredal nævnte. Jeg anbefaler, at man ikke fortsætter udbygningen af skoletandklinikkerne, så længe der ikke er fuld klarhed over, om man ikke på anden vis kan få en lige så god og billigere ordening af børnetandplejen.